

DAG 3 – 15 augustus 2004

We hebben geen haan nodig om wakker te worden en voor dat beest een kik gegeven heeft zijn we al uit de veren. Claire heeft voor twee huurwagens gezorgd zodat we ons rechtstreeks naar Ano Liosia kunnen gaan alwaar het judogebeuren plaats heeft. Wij vinden zelfs de weg zonder veel problemen. Op de parking aangekomen moet onze Miel eerst zijn T-shirt uitwringen (ongelukske misschien?) . Neen, aan een verkeerd knopje gedraaid, de verwarming opgezet i.p.v. de airco. Enkele straten verder zien we de judotempel opdagen, alwaar we de volgende uren zullen vertoeven. Een Griekse deerne met dito neus verwelkomt ons. Eventjes paniek! We hebben te veel reclame op onze T-shirts en wij proberen uit te leggen dat dit een foto is van een judoka waarvoor wij komen supporteren. Wij kunnen haar niet op andere gedachten brengen, totdat Paul het genoeg vindt en volgende deal sluit, wij zullen onze T-shirts uittrekken als zij hetzelfde doet. Eventjes een aarzeling doch tot groot spijt van de mannelijke aanwezigen druipt ze stilletjes af. En wij naar binnen. Het is nog even wachten alvorens we in de zaal zelf binnenmogen, dus gaan we nog rustig iets drinken. De volgende uren wordt dit woord 'rustig' uit onze woordenboek geschrapt, de zenuwtjes beginnen binnen te sluipen, de adrenaline zit al tot aan ons kuiten. Eindelijk betreden we de tempel (ze maakten vroeger al prachtige tempels en ze zijn het nog niet verleerd die Grieken). Wij hebben natuurlijk de beste plaatsen (Claire heeft hiervoor gezorgd, wie anders?) Een blauw-wit-rode kip huppelt wat rond en vermaakt de Franse supporters die rondom ons zitten, ze zijn wel met een hele hoop en kakelen er rustig op los, met onze T-shirts, petjes en vlaggen slaan we zeker geen slecht figuur, we worden dan ook opgemerkt door de mensen van TV1. De adrenaline zit al tot aan de knieën, en eindelijk is het zover.

Ze verdient het, daar te staan op de tatami, een Olympische droom die werkelijkheid wordt, negentien jaar lang trainen, vallen, opstaan, winnen, verliezen....Daar is ze dan, ik stel u voor

ILSE HEYLEN, JUDOKA.

Eerste kamp, een voorronde tegen Ravaorisa uit Madagaskar. Moeilijke naam, doch dat was het enige probleem. Een makkelijke zege voor Ilse met tweemaal waza-ari, een opwarmertje zullen we maar zeggen.

Juist voor de kamp is er nog iemand bij komen zitten, namelijk Olivier, de vriend van Ilse. Daar het de eerste maal is dat ik hem zie, blijf ik braaf zitten, met zo iemand ga je liever een koffie drinken dan 'ambras' zoeken. Ik leer hem kennen als een toffe kerel, die voor 200% achter Ilse staat, een judokenner van formaat, hij heeft bij Ilse iets bovengehaald wat altijd al aanwezig was bij haar, namelijk zelfvertrouwen, geen angst hebben voor de tegenstrever, geloven in wat je doet.

Dit alles komt goed van pas in de tweede kamp tegen Kaliyeva Sholpan uit Kazakstan. Oei, nog maar éénmaal tegen gevochten en dan nog verloren ook. Doch Olivier is er gerust in, dan ik ook. Ilse wint met een prachtige worp, zoiets dat ze normaal op televisie laten zien, maar ze waren zeker een dutje aan het doen die van TV1, we doen er wat aan en springen allen recht terwijl we onze stemmen oefenen voor later op de dag. De adrenaline zit tot boven de knieën en het woord stress maakt zijn opwachting. Zonder negatief te doen over de vorige judoka's, krijgt Ilse in haar derde kamp een tegenstreefster van formaat, namelijk Savon uit Cuba.

Savon. Judoka uit Cuba die al jarenlang aan de top staat. 't Zal niet gemakkelijk worden. Met de gedachte "alles is mogelijk" blijven we positief denken. De kamp begint, waar de adrenaline zit weet ik niet meer maar weer een beetje hoger dan bij de vorige kamp. In het begin zien we beide judoka's een iets afwachtende houding aannemen, doch die Cubaanse vliegt erin. Ilse vangt haar goed op, dit levert prachtige beelden op, het lijkt soms op ballet, doch dit zijn geen ingestudeerde nummertjes. We zien de verbetering op Ilse haar gezicht bij het inzetten van een armklem, doch die arm wil niet mee, spijtig. De kamp zit over de helft en Ilse gaat iets te veel in verdediging, dit is het signaal voor de scheidsrechter om een fout toe te kennen. Voordeel gaat meestal naar de bekendste judoka, in dit geval Savon. Nu moet Ilse wel komen en haar tegenstreefster gaat in de verdediging. Iedereen gelijk voor de wet gaat niet op in deze kamp, een strafpuntje voor Savon kan er niet af. Ilse zet de laatste seconden alles op alles, doch krijgt een waza-ari tegen, pech en ontgoocheling bij supporters, trainers en Ilse. Wat nu? We zetten ons geheim wapen in, den Olivier, die gaat ervoor zorgen om Ilse klaar te stomen voor de volgende kamp, goud en zilver zijn weg, brons kan nog. We vliegen allemaal buiten. (daarom hebben we twee tickets).

Eerst een stukje eten en drinken. En wie zien we daar? De zoon van de uitvinder van het Judo omringd door enkele Japanse bodyguards. Aan Patrick de eer om op de foto te staan, mooie herinnering.

Wij terug allemaal binnen (voor de langste namiddag van ons leven maar dat wisten we op dat moment nog niet). Een Zweedse luisterend naar de naam Askelöf Sanna. Precies goed op dreef dat kind, ze heeft namelijk de Koreaanse Lee (ook geen gemakkelijke) met tweemaal waza-ari gevloerd. Oppassen is de boodschap. Wat die Zweedse kan, kan ik ook denkt Ilse, gene zever, een koka om op te warmen en tweemaal waza-ari. Over en uit, op naar de volgende.

Iemand die we goed kennen en al vele malen mochten begroeten op Open Wilrijk, namelijk Georgina Singelton, een klein vinnig ding waar Ilse vroeger steeds van verloor. Doch dit was vroeger, de laatste twee kampen waren de rollen omgekeerd. Zoals een kikker springt die Engelse het tatami rond, oppassen dat ze niet laag inkomt, doch Ilse houdt haar goed af. Georgina haar knietjes moeten wel pijn doen vermits ze er steeds op terecht komt, de scheidsrechter heeft dit ook gezien en ze krijgt een strafpunt. Ilse gaat misschien iets te veel in verdediging, en we hopen dat zij op haar beurt geen strafpunt krijgt, de trainster van Singelton roept om een bestraffing, doch ze wordt de mond gesnoerd als Ilse een yuko scoort. Nog even volhouden tot de vijf minuten vol zijn en ja, gejuich op de tribune. Ik hoop dat mijn stem het nog een kamp uithoudt. De spanning stijgt ten top, voor de zesde en laatste wedstrijd tegen....

Euranie Annabelle, hoewel slechts -52 kg, zo lang als haar naam. Niet gemakkelijk, maar moeilijk gaat ook. Ze is gevaarlijk met haar ushi mata (niet moeilijk met zo'n stelten) doch Ilse houdt goed stand en valt regelmatig aan. Die Fransen (zeker met honderd supporters) worden bijna zot. Wij met elven ook. Ze zijn elkaar waard, de supporters ook. Ilse komt achter met een koka, doch dit wordt snel rechtgezet met dezelfde score. De vijf minuten zijn om. Nog eens vijf minuten, zij die het eerst scoort wint brons. De adrenaline gecombineerd met zenuwen en stress zit tot achter ons oren, de spanning is te snijden. En dan, met nog 3 min 42 sec te gaan komt Ilse een greep in, dit wordt door de kamprechter niet zo begrepen, doch er zitten nog twee exemplaren naast de mat en deze geven beide koka voor Ilse. De twee armen de hoogte in, die van ons ook, met vlaggen en petjes zwaaiend (wat zijn die Fransen stil) maar

wij niet, het duurt enkele seconden vooraleer we beseffen wat een prachtprestatie Ilse geleverd heeft. Het gevoel komt echter even voor het verstand, maar dan gaan de kelen open en de adrenaline, stress en zenuwen vloeien weg, we dromen niet, ze heeft....

BRONS

We zijn allen door het dolle heen, TV1 komt de nodige interviews afnemen, Coach Yatschkevitch steekt de duim omhoog als hij voorbijkomt, de supporters hebben het goed gedaan. Robert Van de Walle en Jacques Rogge vallen elkaar in de armen, wij Belgen mogen fier zijn, zeker nu de medailles uitgereikt worden en Ilse de lauwerkrans ontvangt samen met de bronzen medaille terwijl de vlaggen van de winnende landen de hoogte ingaan.

En nu wordt ons geduld op de proef gesteld, krijgen we haar nog te zien? (Ilse moet nog naar de dopingcontrole, doch een plasje doen na enkele liters zweet verloren te hebben...) De afspraak met BLOSO was dat iedereen die een medaille wint eerst gevierd wordt in het Olympisch dorp met de andere atleten. Maar die gasten van BLOSO hebben geen rekening gehouden met ons, supporters van de bovenste plank. Eerst even bijtanken (ja, wij hebben ook zweet verloren) en dan krijgen we per GSM bericht van onze spion ter plaatse (Olivier) dat Ilse zich naar de uitgang begeeft. Allen daarheen. Als ze nu maar met drie waren geweest voor de 4 x 100 meter, dan hadden we Marijntje laten opdraven, zoals die met open armen naar haar dochter spurte! Het was ontroerend, doch we genoten. Olivier of niet, ik val ook in Ilse haar armen, de laatste adrenaline vloeit uit mijn ogen en kan niet veel meer uitbrengen dan "je hebt het verdiend". Wij hebben al afgesproken met de mannen van de TV om het nog drie kwartier te rekken, dan zorgen zij ervoor dat Ilse rechtstreeks op het nieuws van 20.00u komt. Laat die van den BLOSO maar eens een gezicht trekken. Drie kwartier later genieten we van de beelden die rechtstreeks uitgezonden worden in de Belgische huiskamers. Wat een dag! Om nooit te vergeten.

Zonder problemen rijden we terug. Zonder? De Jos heeft de verkeerde afslag genomen. Gaan we die ooit nog terugzien, begin er maar eens aan, afritten en opritten genoeg en dan nog wegwijzers met Griekse tekens. We houden contact met de GSM en stoppen bij een baanrestaurant om eveneens nog een stukje te eten. We zitten nog maar juist of de Jos komt daar al binnen. Met zo iemand ga ik zelfs naar China. (naar China???) Onmogelijk om verloren te lopen. We rijden nogmaals verkeerd, 't ligt aan mij deze keer. Een afslag te vroeg genomen en ik maar zeggen we zitten juist, ik herken dit. Weet ik veel dat al die dorpjes opeen lijken. Paul zet ons deze keer terug op de juiste weg, daar kun je ook overal mee komen. We zijn er, wat verfrissen en nog wat gelukkig nagenieten buiten in onze hof. Slaapwel en morgen er vroeg uit om wat cultuur op te doen.